

רע"פ 1231/16 - אייל רוזנברג נ' אגף החניה בעיריית תל אביב

רע"פ 1231/16 - אייל רוזנברג נ' אגף החניה בעיריית תל אביב

רע"פ 1231/16

אייל רוזנברג

נגד

אגף החניה בעיריית תל אביב

בבית המשפט העליון

[15.02.2016]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 4.1.2016, בעפ"א 3262-11-15, שניתן על-ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ט' חיימוביץ), בעפ"א 3262-11-15, מיום 4.1.2016, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופט א' ברקאי), בעמ"ק 1796/15, מיום 16.9.2015.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש נרשמו חמישה דוחות חניה במועדים שונים, בין השנים 2013-2015, בגין חניה שלא כדין, ברחבי העיר תל אביב. בין היתר, יוחסו למבקש בדוחות אלה עבירות של חניה על מדרכה, לפי סעיף 6(ד) לחוק עזר לתל אביב-יפו (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד-1983 (להלן: חוק העזר); חניה בניגוד לתמרור, לפי סעיף 6(א) לחוק העזר; וחניה בתחום 12 מטרים מצומת, לפי סעיף 6(ג) לחוק העזר. עם קבלת כל אחד מן הדוחות, הגיש המבקש למשיב בקשות לביטולם של דוחות אלו. לאחר שהתקבלו תגובות המשיב, בדבר דחיית בקשותיו של המבקש, שב האחרון ופנה אל המשיב בבקשות לביטול הדוחות, תוך שהוא מרחיב את טענותיו. לאורך תקופה זו, נמנע המבקש מלהודיע למשיב על רצונו להישפט. ביני לביני, החל המשיב בהליכי גבייה של חלק מן הדוחות נגד המבקש. או-אז, ולאחר שחלפה תקופת הזמן למסירת הודעה בדבר כוונה להישפט, עתר המבקש לבית המשפט לעניינים מקומיים להארכת המועד להגשת בקשה להישפט.

3. ביום 16.9.2015, דחה בית המשפט לעניינים מקומיים את עתירתו זו של המבקש. לשיטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, משלא הגיש המבקש כל בקשה להישפט, בתוך תקופת הזמן שנקבעה לשם כך (בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי)) ובהיעדר כל סיבה מוצדקת למחדלו זה של המבקש, אין מקום להאריך את המועד עבור בקשותיו להישפט בגין הדוחות שקיבל. בית המשפט לעניינים מקומיים הדגיש, בהקשר זה, כי תקופת הזמן שנקבעה לשם הגשת בקשה להישפט, אינה מחושבת החל מסיום הליכי ההידברות עם נותן הקנס, אלא שהיא מחושבת החל ממועד דחיית הבקשה לביטול.
4. המבקש לא השלים עם תוצאה זו, וערער עליה לבית המשפט המחוזי. ביום 4.1.2016, לאחר שהאזין לטענות הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. נקבע, כי המבקש המשיך לפנות אל המשיב, גם לאחר שזה הודיע כי אין מקום לבטל את הדוחות שניתנו למבקש, אך בד בבד נמנע המבקש מהגשת בקשה להישפט. אשר לטענתו של המבקש, לפיה ניתן לפרש את ההוראות הרלוונטיות בסעיף 229 לחוק סדר הדין הפלילי, באופן המאפשר למבקש להגיש את הבקשה להישפט, גם לאחר שיג ושיח עם המשיב, נקבע כי אין לפרשנות זו כל אחיזה בלשונו של הסעיף האמור.
- הבקשה לרשות ערעור
5. המבקש, אשר אינו מיוצג, טען בבקשה שלפניי, כי ההתכתבות שנערכה בינו לבין המשיב, נמשכה על פני תקופה בת למעלה משנה. במהלך תקופה זו, כך נטען, המבקש לא הגיש, אמנם, בקשה להישפט בנוגע לכל אחד מן הדוחות, אך לטענתו היה על המשיב לראות בהשגותיו החוזרות על דוחות אלו משום בקשה להישפט בגינם. המבקש הוסיף וטען, כי תוצאתם של מקרים כדוגמת המקרה דנן היא היפוך נטל ההוכחה במשפט הפלילי, באשר תוצאה זו משמעה כי הנאשם מוחזק בבחינת אשם, כל עוד לא הגיש בקשה להישפט. עוד נטען, כי משעמד המבקש על עמדתו בפני המשיב, היה על המשיב, ביוזמתו, להפנות את ברור אשמתו של המבקש אל בית המשפט. לגישתו של המבקש, ככל שפרשנותו אינה מהווה הפרשנות היחידה של סדרי הדין הרלוונטיים, הרי שלכל הפחות מדובר בפרשנות אפשרית שלהם. לפיכך, כך נטען, מן הראוי לפרש את סדרי הדין בהתאם לפירוש המקל עם המבקש. על רקע זה, סבור המבקש כי הותרת פסק דינו של בית המשפט המחוזי על כנו, תסב לו עיוות דין, תפגע בזכותו להלין הוגן, ותמנע ממנו לקבל את יומו בפני בית המשפט. דיון והכרעה
6. לאחר שבחנתי את הבקשה שלפניי על נספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות. כידוע, בקשות רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תתקבלנה במשורה, ורק במקרים חריגים המעוררים שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, שאינה מוגבלת לעניינים הקונקרטי של הצדדים הישירים להליך, או כאשר מעלה הבקשה חשש מפני עיוות דין או אי-צדק ממשי שנגרם למבקש (רע"פ 1180/16 ישעיהו נ' מדינת ישראל (15.2.2016); רע"פ 1149/16 עם שלם נ' מדינת ישראל (14.2.2016); רע"פ 977/16 דין נ' מדינת ישראל (10.2.2016)). חרף הנופך העקרוני שמנסה המבקש לעטות מעל לבקשתו, הבקשה דנן אינה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים עריכת דיון בפני בית משפט זה, ובשל כך בלבד, אין בידי להיעתר לה.
7. בבחינת למעלה מן הדרוש, אוסיף כי גם לגופו של עניין אין ממש בהשגותיו של המבקש. תחילה, אזכיר את הוראת החוק הרלוונטית לענייננו, המופיעה בסעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי:

"229. (א) מי שנמסרה לו הודעת תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, את הקנס הנקוב בהודעה, לחשבון שצוין בה, זולת אם פעל באחת מדרכים אלה:

(1) הגיש לתובע, תוך שלושים ימים מיום ההמצאה, בקשה לביטול כאמור בסעיף קטן (ג), ולעניין בקשה לביטול כאמור לגבי עבירת תעבורה מהטעם שהעבירה בוצעה שלא בידי מי שקיבל את ההודעה, ובעל הרכב מבקש להוכיח מי נהג ברכב, העמידו או החנהו, בעת ביצוע העבירה, או למי מסר את החזקה ברכב, כאמור בסעיף 27ב לפקודת התעבורה - אם הגיש לתובע את הבקשה לביטול בתוך תשעים ימים מיום ההמצאה; החלטת התובע בבקשה לפי פסקה זו סופית, ואולם רשאי הנקנס להודיע על רצונו להישפט.

(2) הודיע, תוך תשעים ימים מיום ההמצאה, בדרך שנקבעה בתקנות, שיש ברצונו להישפט על העבירה. מי שהגיש בקשה לביטול כאמור בפסקה (1) לא יהיה רשאי להודיע על רצונו להישפט כאמור בפסקה (2), אלא תוך שלושים ימים מיום המצאת ההודעה על החלטת התובע בענין הביטול."

על-פי סעיפים אלו, בפני נאשם, לו נמסרה הודעת תשלום קנס, עומדות שתי אפשרויות לשם ביטולו של הקנס. האפשרות האחת הינה פנייה, בתוך 30 ימים, אל נותן הקנס, בבקשה לביטול. האפשרות השניה של הנאשם, היא מסירת הודעה לנותן הקנס, בתוך 90 ימים, על רצונו להישפט בגין העבירה. בהינתן שהנאשם הגיש בקשה לביטול הקנס, ובקשתו נדחתה על-ידי נותן הקנס, רשאי הוא להודיע על רצונו להישפט, וזאת בתוך 30 ימים מיום המצאת ההודעה בדבר דחיית הבקשה לביטול הקנס (ראו גם: רע"פ 101/16 שנאווי נ' מדינת ישראל (27.1.2016)).

בענייננו, המבקש בחר לפנות אל המשיב בבקשות לביטול הדוחות שהוצאו נגדו, ואין חולק כי בקשותיו אלו של המבקש נדחו על-ידי המשיב. דא עקא, שהמבקש בחר להמשיך ולפנות אל המשיב, מתוך תקווה שייעתר לבקשותיו ויבטל את הדוחות שהוצאו, אך בד בבד נמנע מלהודיע על רצונו להישפט. רק לאחר שנוכח, כי המשיב אינו מתכוון לשנות מהחלטתו ולבטל את הדוחות, הודיע המבקש, לראשונה, על רצונו להישפט. ואולם, באותה נקודת זמן חלף, זה מכבר, המועד למסירת ההודעה בדבר הרצון להישפט, בהתאם לסעיף 229(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי. המבקש ניסה, אפוא, ליהנות משני העולמות, באשר הוא קיווה שהמשיב ייעתר לבקשתו ויבטל את הדוחות, חלף ניהול משפט, תוך "שהגן" על עצמו באמצעות מתן פרשנות "יצירתית" להוראת סעיף 229(א)(1) לחוק סדר הדין הפלילי. משאלה הם פני הדברים, ולנוכח לשונו הברורה והמפורשת של סעיף זה, צדקו הערכאות הקודמות משדחו את בקשתו של המבקש להארכת המועד להגשת הבקשות להישפט.

8. אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ו' באדר א' התשע"ו (15.2.2016).

ש ו פ ט